

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a festive setting. The man, wearing a white shirt, is kissing the woman on the cheek. The woman, wearing a dark red dress, has her eyes closed and a serene expression. They are in front of a stone archway decorated with greenery and lights. The background is softly lit, suggesting an evening event.

Lynne Grahamová
Pomýlená
dědička

LYNNE GRAHAMOVÁ

POMÝLENÁ DĚDIČKA

PŘEKLAD

JANE AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

tak máme za sebou další společný rok. Myslím – a hlavně doufám –, že to byl divný rok. Důraz dávám na to slovo „byl“, protože pevně věřím, že po tom, co jsme si v tom roce 2020 všichni prožili, snad zase vysvitne sluníčko (obrazně i doslova) a budou na nás čekat lepší časy.

Snad Vám nevzaly všechny ty karantény, epidemie a ekonomická opatření, která nás všechny postihla, chuť oslavit Vánoce a přivítat nový rok. Samozřejmě nevím, teď, v době, kdy píšu tyto řádky, jaké svátky budou, ale jak už jsem napsal v úvodu, doufám, že předznamenají příjemnější dobu.

A i kdyby (ale to snad ani nesmím přivolávat!) ne, zůstává tady jedna jistota. A tou je láska. Ne nemyslím tím teď své knihy plné lásky, i když budu pochopitelně rád, když Vám zprostředkují aspoň kousek radosti. Myslím tím tu opravdovou každodenní lásku, s kterou lze překonat všechno.

Takže...

... s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

POMÝLENÁ DĚDIČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Inherited Mistress

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jane Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5343-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5344-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5345-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„To není možné... Tomu nevěřím!“ vyskočil Ali ssandru Rossetti nakvašeně z křesla při čtení bratrovy závěti. „Proč by ksakru Paulu dával cokoliv té malé děvce?“ říčel na celou místnost, kde se naštěstí nacházela pouze jeho matka a rodinný právník Marco Morelli. Hlavní dědička se nedostavila, ačkoliv byla několikrát požádaná o účast. Alissandru se původně domníval, že jeho bohatý bratr odkáže svůj majetek nějaké oblíbené charitě. Zemřel totiž společně i s manželkou Taniou a jejich manželství zůstalo bezdětné. Alissandru žádné dědictví po svém dvojčeti nepotřeboval, protože byl sám miliardářem a navíc vlastnil i rodinný majetek na Sicílii.

„Nerozčiluj se, Alissandru,“ radila mu Constantia, která znala synovu prudkou povahu. „Paulu měl právo odkázat majetek komukoliv podle svého uvážení. A pak, nevíme, jestli si Taniina sestra tak krajně nelichotivou nálepku zaslouží.“

Alissandru rozčileně přecházel po malé kanceláři sem a tam, což bylo pro ostatní přítomné hodně zneklidňující vzhledem k tomu, že byl téměř metr devadesát vysoký. Na sobě měl jeden ze svých oblíbených elegantních černých obleků, šitých na míru. Právě jejich barva způsobila, že se mu v londýnské City

přezdívalo Havran. Proslul skvělým instinktem i agresivními a velmi úspěšnými obchodními praktikami, které mu zajistily vynikající pozici v podnikání na poli nových technologií. Právníkovi svým nervózním pocházením připomínal frustrovaného tygra v kleci.

Že si tu nálepku nezaslouží? pomyslel si Alissandru rozčileně. Vybavil si drobnou zrzavou teenagerku Islu Stewartovou, s níž se poprvé setkal na bratrově svatbě před šesti lety. Tehdy jí bylo šestnáct a v provokativním outfitu, který zdůrazňoval její sexy křivky i krásně tvarované nohy, se podle Alissandrua bezostyšně nabízela komukoliv, kdo ji finančně zajistí. Považoval to za odporné. Později ji překvapil, jak celá rozčuchaná a pomačkaná vychází z jedné z ložnic. Krátce za ní se z pokoje vynořil i jeden z bratranců. Uhlazoval si vlasy a rovnal manžety. Alissandru si tehdy pomyslel, že Isla je stejná jako její sestra Tania – nestydatá, zhýralá a skrz naskrz prolhaná.

„Netušil jsem, že Paulu byl s Taniinou sestrou v kontaktu,“ zavrčel. „Nejspíš si ho omotala kolem prstu stejně jako Tania. Paulu měl příliš měkké srdce.“

Jeho hlasem pronikal hluboký zármutek. S bratrovou smrtí se vyrovnával velmi těžko. Od zřícení vrtulníku uplynulo už šest týdnů, ale jemu stále dělalo potíže uvěřit, že si se svým dvojčetem už nikdy nepromluví. Ke všemu se nemohl zbavit pocitu provinění, že bratra neochránil před harpyjí Taniou Stewartovou. Paulu byl posledních pár let před smrtí velmi nešťastný, přesto se odmítal rozvést s modelkou spodního prádla, kterou si vzal výhradně proto, že mu tvrdila, že je těhotná. Nakonec se beztoho ukázalo, že to byl falešný poplach.

Tania ničila bratrův život divokou rozhazovačností, nenadálými záchvaty vzteku a nakonec i nevěrou. Paulu však svou ženu nepřestával zbožňovat. Byl přesvědčený, že je bohyní mezi ženami, a také se k ní podle

toho choval. Naneštěstí pro něj měl citlivou a jemnou duši, byl empatický a za všech okolností vždy vysoce loajální. Svému bratrovi se vůbec nepodobal. Byli rozdílní jako den a noc. Alissandru si byl těchto odlišností vědom a Pauluovi věřil jako nikomu jinému. Byl zhnusený, že si další zrádná Stewartová našla cestu k jeho srdci a úspěšně ho zmanipulovala, ale současně byl rovněž zklamaný, že ho bratr do jisté míry podtrhl.

Paulu věděl, co pro Alissandrua rodinný nemovitý majetek znamená, avšak přesto přenechal svůj domov na Sicílii se všemi pozemky i veškeré peníze Taniině sestře. Alissandru tomu nerozuměl. Věděl, že bratr by si spíš ukousl ruku, než aby mu jakkoli ublížil.

„Paulu Islu několikrát v Londýně navštívil v době, kdy...“ Contantia zaváhala. Věděla, že slova musí volit velmi pečlivě. „... kdy žili s Taniou odděleně. Velmi si tu dívku oblíbil.“

„O tom mi nikdy nic neřekl!“ vybuchl Alissandru. V tmavých očích se mu zablýsklo a hezká snědá tvář se mu nazlobeně stáhla. Opět si připomněl, že Paulu byl vnímavý člověk, kterého se silně dotýkaly dojemné příběhy ostatních.

Alissandru tak bláhový nebyl. Ženy měl rád a ženy měly rády jej. Naháněly ho jako divou zvěř, protože byl bohatý a stále svobodný. Když byl mladší, jednou nebo dvakrát se mu stalo, že takové dojemné historce uvěřil, ale od té doby se poučil. Už dávno nebyl naivní ani nezkušený. Milenky si vybíral pouze ze své společenské vrstvy. Jednalo se o ženy, které byly bohaté, takže jeho peníze nepotřebovaly, nebo měly náročné kariéry, které je plně uspokojovaly, takže se nehodlaly vázat. Díky tomu byly jeho aféry vysoce diskrétní, což mu plně vyhovovalo.

„Paulu věděl, že nemáš rád Taniu, takže se ti to neodvážil říct,“ poznamenala jeho matka mírně. „Co budeš dělat?“

„Koupím od ní ten dům zpátky, co jiného?“ zasupěl Alissandru a našťvaně pokrčil rameny. Vyhlídka, že se bude muset opět setkat s jednou z nenáviděných sester, ho vůbec netěšila. Vzpomněl si, kolikrát vyplatil dluhy bratrovy ženy, aby Paulua ochránil před stresem, a bezmocně zaskřípal zuby. Co mohl dělat? Tania byla mrtvá a její sestra se ani neobtěžovala, aby přišla na její pohřeb. Všechny pokusy sehnat ji na její poslední trvalé adrese selhaly. Obojí podle Alissandrua cosi vypovídalo o podivném vztahu mezi sestrami.

„Budeme muset Taniinu mladší sestru vypátrat,“ podotkl podrážděně.

Isla si dýchala na zmrzlé prsty. Ledový vítr jí pod vlněnou čepicí s bambulí nemilosrdně foukal do obličeje. Spěšně nakrmila slepice a s potěšením si nad tou nadílkou pomyslela, že bude muset něco upéct, aby je stačila spotřebovat. Vzápětí ji zaplavil pocit viny. Její jediná sestra i švagr byli mrtví a ona tu jásá nad slepičí snůškou!

Smutné bylo, že se o jejich smrti dozvěděla až od souseda, který k ní před týdnem zajel, aby jí tu novinku sdělil osobně. Teta se strýcem, kterým patřila chalupa na Skotské vysočině, v níž Isla pobývala, si onu smutnou zprávu o tragické nehodě vrtulníku přečetli na internetu. Sami dleli na Novém Zélandu, kde měla teta příbuzné, takže zatelefonovali sousedovi a požádali ho, aby to Isle sdělil. Později ještě volali sami přímo jí, aby se zeptali, jestli se nemají vrátit, aby mohla jet do Itálie.

Isla si však říkala, že to nemá cenu, protože stejně už bylo po pohřbu. Mrzelo ji, že nikdy nedostala příležitost, aby se s Taniou sblížila. Tania byla o deset let starší a navíc vyrůstaly odděleně. Isla byla počatá neplánovaně a ke všemu se narodila až po otcově předčasné smrti. Matka Morag měla už tak co dělat

i bez ní. Přijala proto nabídku své matky, že se o novorozenou dcerku postará, a odstěhovala se za práci do Londýna. Slíbila, že až se usadí, pro miminko se vrátí.

K tomu však nikdy nedošlo. Isla zůstala v chalupě, v níž kdysi vyrůstala také její matka. Babička s dědečkem se stali fakticky jejími rodiči. Morag přijížděla na Vánoce, aby se s dcerkou potěšila. Isla si matně vybavovala ženu s jemnými rysy a zrzavými kudrnatými vlasy stejnými, jako měla ona sama. Tania byla naproti tomu blond a měla vysokou postavu. Velmi brzy rozkvetla do krásy a odešla z domova, aby se živila jako modelka. Nedlouho poté zemřela Morag na komplikaci, týkající se chronického onemocnění ledvin, kterým léta trpěla. Isla mluvila s Taniou poprvé v životě přímo až tehdy, když ji sestra zvala na svatbu na Sicílii. Nabídla jí, že samozřejmě zaplatí zpáteční letenku.

Isla byla v rozpacích, protože Tania nepozvala také prarodiče, ale ti trvali na tom, ať letí sama. Poukázali na to, že Taniu ani pořádně neznají a že kdyby nebyli pokrevní příbuzní, vlastně by pro ni byli úplně cizí.

Isla se na okázalé svatbě, plné důležitých bohatých lidí, cítila maximálně nepatřičně. V jednu chvíli tam po ní vyjel jakýsi opilý muž, který zjevně doufal ve snadné milostné dobrodružství. Nejhorší ze všeho však bylo, že spojení se sestrou, po němž tolik toužila, se nekonalo. Taniin přístup k životu ji šokoval a její vnitřní chlad také.

„Ne, za pozvání poděkuj Pauluovi,“ odušila lehce, aniž by si byla vědomá, jak sestru svými slovy zraňuje. „Trval na tom, že na svatbě musím mít někoho z rodiny. Usoudila jsem, že vyjukaná teenagerka je pořád lepší než ty nudné fosilie z chalupy, o níž máma pořád tak básnila. Tímhle sňatkem se na společenském žebříčku posouvám o pořádný kus výš. Nehodlám mít na

vlastní svatbě příbuzné, kteří mají hluboko do kapsy a ještě mluví šílenou skotskou angličtinou. Ještě by mě hosté pomluvili!“

Isla si shovívavě pomyslela, že její sestra si nikdy neviděla do pusy. Co na srdci, to na jazyku... Považovala to za důsledek příliš liberální výchovy.

„Ta holka úplně zdivočela,“ pověděla jí jednou babička. „Tvá matka ji vůbec nezvládala... Také jí zjevně nedokázala dát to, po čem tvá sestra toužila.“

„A po čem Tania vlastně touží?“ zajímala se Isla po hořkém zklamání na svatbě, na níž jí sestra dala jasně najevo, že se s ní už nikdy nemíní vidět.

„Vždycky chtěla být slavná a bohatá,“ zasmála se babička. „A podle toho, co říkáš, se jí to nakonec podařilo. Díky své hezké tvářičce dostala to, po čem toužila.“

Nakonec se však ukázalo, že to nebyla tak docela pravda. Isla si vzpomněla na schůzku s Taniou sedm let po svatbě, když se sama přestěhovala do Londýna. Prarodiče zemřeli krátce po sobě a do chalupy se nastěhoval strýc. Trval na tom, aby Isla zůstala, ale ta věřila, že by se měla konečně osamostatnit.

„Paulu před svatbou vysílal falešné signály,“ oznámila jí Tania, když se jí předtím svěřila, že odešla od manžela. „Neposkytl mi to, co slíbil. Nemohl si to dovolit!“

Krátce nato se u Isly v garsonce ukázal Paulu, aby mu poradila, co by měl dělat, aby se k němu Tania vrátila. Isla na něj vzpomínala jako na laskavého a citlivého muže, který svou ženu hluboce miloval. Byl ochotný udělat cokoli, jen aby se k němu vrátila. Isle se do očí hrnuly slzy při pomyšlení, že Paulu před smrtí nakonec získal lásku svého života zpět – dokud do navraceného manželského štěstí nezasáhl krutý osud. Isla si švagra zamilovala. Byl jí bližší než vlastní sestra.

Často se ptala sebe sama, jestli poslechl její poměrně

jednoduchou radu, jak znovu získat Taniin zájem. Tušila, že odpověď se už nikdy nedozví.

V útulné kuchyni přihodila na rašelinový oheň a s úlevou si svlékla svrchní vrstvy oblečení. Život v chalupě na Vysočině milovala, ale postrádala přátele z Londýna a pestrý společenský život. Odsud bylo všude daleko. Dokonce i prostá návštěva kina musela být předem pečlivě naplánovaná a vyžadovala dlouhou jízdu autem tam i zpět. Těšila se, že za pár týdnů bude zpět ve víru velkoměstského života. Teta se strýcem byli moc milí lidé, ale neměli děti, takže pokud potřebovali, aby jim někdo dal pozor na chalupu, museli spoléhat na neteř. Na Novém Zélandě byli naposledy před dvaceti lety, takže jim Isla s radostí vypomohla, aby teta mohla opět navštívit příbuzné. Ke všemu jejich prosba přišla v době, kdy Isla přišla o místo servírky v kavárně, která permanentně zavírala, a nájem v garsonce šíleně podražil.

Někdo se musel postarat o strýcovy ovce a slepice. Nemohly zůstat bez dozoru zvláště teď, v zimě, kdy bylo často příšerné počasí. Isla nervózně vyhlédla z okna na ponuru šedivou oblohu. Předpověď počasí slibovala silné sněžení.

S úsměvem se dívala, jak se její pes Puggle schoulil vedle starého strýcova ovčáckého psa Shepa, který byl čím dál hlušší, což však neubíralo nic na jeho oddanosti. Shep byl čistokrevná kolie, zatímco Puggle byl podivnou směskou, v níž převažovala čivava a pudl. Měl velké oči, obrovské uši, kratičké nožky a maličké ocásek. Jeho srst byla silně kudrnatá a vyznačovala se záhadnými černobílými skvrnami.

Zcela si získal její srdce hned, jak ho našla opuštěného na cestě poblíž chalupy, avšak netušila, co si s ním počne v Londýně. Samozřejmě dala vědět příslušným úřadům, že pejska našla, ale nikdo se jako majitel nepřihlásil.

Nad hlavou se ozvalo hlasité vrčení vrtulníku. Isla se podrážděně zamračila. Ovce nesnášely jakýkoliv hlasitý zvuk, ale naštěstí se již dřív z pastviny přemístily do přístřešku, kde se cítily v bezpečí před nadcházejícím hustým sněžením. Byly spolehlivější než oficiální předpověď počasí, podle jejich chování se daly výtečně předvídat výkyvy počasí. Isla si šla uvařit čaj, když vtom se zuřivě rozštěkal Puggle. Hned nato se ozvalo dvojí hlasité zaklepaní na masivní dřevěné dveře.

Isla si myslela, že jí jde zkontrolovat soused. Bez zaváhání je otevřela a uskočila leknutím.

Za nimi stál *on...* Alissandru, Pauluovo dvojče. Už jako šestnáctileté naivní dívce jí jeho nevšedně atraktivní vzhled vyrazil dech. Černé vlasy měl zcuchané větrem, hezký obličej s klasickými rysy opálený a přísně si jí měřil temnými očima pod uhlově tmavým rovným obočím. Tehdy na sestřině svatbě si Isla jen pomyslela, že Alissandru je skutečně velmi hezký muž. Pohyboval se mezi hosty jako soptící vulkán, plný výrazných a neskrývaných emocí. Teď si Isla připomněla, že Tania švagra vyloženě nesnášela. Vinila ho ze selhání svého manželství.

Alissandru zíral na Islu, oblečenou do dlouhého ošuntělého svetru a tepláků. Ke všemu byla bez bot. Pomyslel si, že se jí musí vést hodně špatně, když nemá ani na pořádné oblečení a žije v chalupě příbuzných až kdesi na konci světa. Po úzkých ramenou se jí rozlévala záplava rezavých kudrn a ze sněhově bílé tváře na něj hleděly dvě obrovské tmavomodré oči s nádechem fialkové. Plné růžové rty měla slabě pootevřené. Alissandru mínil, že je stejně krásná jako její zkažená sestra, ovšem to mu nebránilo v tom, aby po ní nezatoužil. Vůbec mu to však nedělalo starosti. Byl přece zdravý mužský, jehož libido reagovalo na každou přitažlivou ženu.

„Alissandru...?“ dostala ze sebe Isla opatrně. Nebyla si stoprocentně jistá, že je to vážně on. Kde se tu vzal? Navíc s ním v životě osobně nemluvila. Na svatbě se jí okázale vyhybal.

„Smím dál?“ otázal se pánovitě nečekaný návštěvník. Přes oblek měl oblečený černý kašmírový svetr, ale ten ho příliš nezahřál. Začínala mu být pořádná zima.

Isla si vzpomněla na slušné vychování a ustoupila stranou. „Ovšem... ovšem,“ zamumlala. „Je poněkud mrazivo, že?“

Alissandru jí věnoval ještě mrazivější pohled a vstoupil. Lehce pohrdavým pohledem sjel jedinou přízemní místnost chalupy, která sloužila současně jako kuchyně, jídelna i obývací, a ujistil se v tom, že Isla na tom musí být finančně hodně zle. Uvažoval, že ji nejspíš její partner prohlédl a vyhodil z domu, takže se musela nastěhovat sem, do této skotské divočiny. Byl si jistý, že ji novinka o nenadálém dědictví bude připadat jako čirý dar z nebes, a nesmírně ho štvalo, že jí tu zprávu musí sdělit právě on.

„Právě jsem si vařila čaj. Dal by sis taky?“ zeptala se Isla váhavě.

Alissandru se k ní prudce obrátil. Pod nízkým stropem chalupy se zdál být ještě vyšší. V očích se mu nepřátelsky zablýsklo. Isla o nich byla původně přesvědčená, že jsou černé, avšak díky umělému osvětlení nyní zjistila, že mají ve skutečnosti barvu tekutého zlata. Nemohla od nich odtrhnout pohled. Byly rámované dlouhými černými řasami a upřeně si ji měřily. Isla se spěšně vrátila k přípravě čaje. Horečně přemýšlela, co dalšího by měla říct.

„Upřímnou soustrast,“ řekla nejistě. „Paulu byl výjimečný člověk. Měla jsem ho moc ráda.“

„Vážně?“ zaskřípal Alissandru. Jeho zlaté oči se do ní nemilosrdně zabodávaly. Zářily z jeho snědé tváře

jako dvě temná slunce. „Pověz mi, kdy jsi s ním začala spát?“

Isla ztuhla. „Prosím?“ opáčila nechápavě a otočila se k němu zády, aby dodělala čaj. Byla přesvědčená, že jeho otázku nepochopila.

„Ptal jsem se, kdy jsi s mým bratrem začala spát,“ opakoval Alissandru. „Jsem upřímně zvědavý, protože by to hodně vysvětlovalo.“ V duchu skřípal zuby. Nejraději by Islu prudce popadl za ramena a otočil ji k sobě, aby jí viděl do obličeje. „Že by pocit viny?“

Isla vzdala přípravu čaje a konečně se k němu obrátila. Nechápala, co po ní Alissandru Rossetti vlastně chce. Zjeví se tu jako duch a útočí na ni podivnými otázkami, které vůbec nedávaly smysl. „O čem to proboha mluvíš? A jaký pocit viny? Tvou otázku považuju za silně nevhodnou! Paulu byl přece ženatý s mou sestrou!“ vyhrkla, celá červená ve tváři.

Alissandru pokrčil širokými rameny. Shodil těžký kabát a pověsil ho na opěradlo židle u kuchyňského stolu. „Byla to zcela nevinná otázka,“ poznamenal nenuceně. „Velmi by mě to zajímalo a Paulua se už evidentně zeptat nemůžu.“

Měl slabý přízvuk a při vyslovení bratrova jména se mu zachvěl hlas. Isle to připomnělo, že Alissandru nejspíš stále truchlí, a pocítila příliv soucitu. Uvědomila si, že on nese bratrovu ztrátu hůř než ona smrt sestry, kterou ani pořádně neznala.

„Nechápu, jak tě vůbec taková otázka mohla napadnout,“ pronesla smířlivě, ale bedlivě ho přitom pozorovala. Alissandru vypadal jako sopka před výbuchem.

Paulu se jí jednou svěřil, že Alissandru nemůže pochopit jeho lásku k Tanie, protože sám nikdy nebyl zamilovaný a nezná ani hloubku citů. Isla však okamžitě pochopila, že Pauluovo dvojče je náladový člověk, z něhož city přímo srší. Bylo to zjevné z jeho proměnlivé tváře, živých očí i citlivých úst.